

1892-02-26

SENDER

Christine Mackie

RECIPIENT

Laura Warberg

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen er skrevet øverst s. 1

General comment:

Først i slutningen af februar fik Christine Mackies forældre at vide, at hun var gravid udenfor ægteskabet. Hun fødte sidst i marts. Christine var "gemt ad vejen" hos familien Rasmussen i Århus under påskud af at være i huset hos dem. Christine var tidligere ung pige i huset på Sludegård nær Nyborg. Christine og Leonard Holst blev ikke gift.

Mentioned people:

Leonard Holst

Alhed Larsen

Mogens Lindhardt

Jenny Rasmussen, Aarhus

Ellen Sawyer

Albrecht Warberg

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2705

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

TRANSCRIPTION

S: 26/2 - 92

Min egen kære Mor!

Tusend tusend Tak for dit kærlige Brev, fordi du tager så mildt på mig, du kan ikke tænke dig, hvor godt det gjorde; det har været en forfærdelig Tid, og det mindst svære har ikke været den stadige Løgn, men det var jo i den bedste Hensigt, vi mente jo, vi burde skåne jer for den store Sorg, som I ikke havde fortjent af os; det var en Pine med den Løgn, meget værre end vi kunde tænke os i Forvejen, men jeg mente, det kunde umulig være fejl, og jeg tog det som en Del af Straffen. Jo, du kan tro, det har lettet nu, I ved det, men svært var det at tage Beslutningen, det var Pastor Lindhardt, som stadig sagde, at det var det rigtigste, Far fik det at vide, jeg var så vis på, at du ikke vilde kunne tåle det, du sagde en Gang i Sommer, "hvordan mon det vilde gå, hvis jeg fik en rigtig Sorg," bare det nu også virkelig går, at det ikke skader dig. Nej, jeg ved nok, at ingen går fri for Sorger, og at dette heller ikke var godt - men forfærdeligt er det at være den, ved hvem de kommer, hvad jeg led i Efteråret, inden der var nogen Afgørelse på det hele, det kan ingen Menneske ane, å, det var en forfærdelig, forfærdelig Tid. Og så de sidste Dage hjemme - jeg var fuldt og fast overbevist om, at jeg så jer alle for sidste Gang.

I den allermørkeste Tid i Efteråret, da jeg syntes, at Ulykken ligesom slog sammen over Hovedet på mig og var ved at begrave mig, da lagde jeg en Plan til Selvmord, og jeg ventede kun på at komme mig rigtig for at udføre den, det skulde være med en Flaske Morfin, som står i Medicinskabet på Sludegård. Men Gud være lovet, at jeg kom over det, så sklarede ["s" først i ordet overstreget] det sig også efterhånden for mig, at intet sker i Verden, uden at der er en god Mening med det; så tror jeg også, at der er Mennesker, som aldrig kan modnes uden Vildfarelser og Skyldbevidsthed, og ligeså sikkert tror jeg, at jeg selv hører til dem, jeg har ligesom kunnet mærke mine Kræfter voxte midt i Ulykken og Sorgen. Ja, på Søndag får jeg så brug for dem alle, det bliver en forfærdelig Dag at komme over; jeg var oppe hos Pastor Lindhardt i Dag at fortælle ham om det hele, han var glad ved, at I alle vidste det, og at Beslutningen var tagen med Vielse; han vilde vie os Søndag i sin Stue; han sagde, at hvis jeg vilde have det, vilde hans Kone så gerne hjælpe mig, han mente, jeg måtte kunne have så godt af at have hende at tale med; jeg var forfærdelig glad over det, hun er vist yndig; han er et mageløst Menneske, sådan han kan og vil føle for andre, hvad han har været for mig i den sidste Tid, det kan jeg umulig beskrive, jeg har i al denne Tid - det forekommer mig som en Evighed siden jeg rejste hjemme fra - trængt så umådelig til at tale med et

Menneske, jeg kunde se op til og have Tillid til; Fru Rasmussen er det kærligste, mest opofrende Menneske, man kan tænke sig, og hendes Omsorg for mig har været ligefrem rørende, men rigtig tale med hende, det har jeg dog ikke kunnet, hun ser jo alt dette [teksten fortsætter side 1; øverst:] fra et helt andet Synspunkt end jeg. Fra Alhed og Elle har jeg hørt tit, de ved det jo og har været meget for mig. Nu kan jeg ikke mere i Aften, jeg må passe på mit Hoved. I Morgen skal jeg op til Præsten, han vilde tale rigtig med mig om Vielsen og det hele. Du skal snart igen høre fra mig. Tusende kærlige Hilsner til Far og dig selv fra din Basse.

[Øverst s. 4 er med blyant skrevet:] 26 - 2 - 92 Til bedstemor

Dt: 26/2 - 92

fra et helt andet Synspunkt end j.
Fra Alhed og Elle har j. hørt det, de ved det jo
og har været meget for mig. Men kan j. ikke
mer i Aften, j. må passe på mit Hoved. I Morgen
skal j. op til Præsten, han vilde tale sig med mig
om Velsen og det hele. Du skal snart igennem Løgnen
fra mig. Tusende hellige Hilsener til ~~Stav og dig~~
Min egen kære Mor! ~~Vel fra din Kære~~

Tusend hellige Tak for dit kærlige Brev,
fordi du lægger så meget på mig, du kan
ikke tænke sig, hvor godt det gjorde; det
har været en forfærdelig Tid, og det mindst
svære har ikke været den skædsige Løgn,
men det var jo i den bedste Hensigt,
vi mente jo, vi burde skåne jer for
den store Sorg, som I ikke havde for-
dømt af os; det var en Time med den
Løgn, meget værre end vi kunne tænke
os i Torvje, men j. mente, det kunne
iimidlertid være nyttigt, og j. tog det som
en del af Straffen. jo, du kan se,
det har lettet mig, I ved det, men snart

var det at læge Krenkelingsen, det var
Pastor Lindhardt, som stadig sagde, at det
var det rigtige, saa fik det at vide,
j. var så vi på, at det ikke vilde kunne
hæle det, da sagde en Læge i Tønder,
"hvordan bliver det vilde gå, hvis j. fik
en rigtig Sog", lare det nu også virkelig
gik, at det ikke skader sig. Nej,
j. var nok, at ingen går fri for
Sog, og at det heller ikke var godt
- men forfærdeligt er det at være
den ved hvem de kommer, hvad
j. det i Efteråret, inden der var
nogen Afgrøder på det Leds, det
havde ingen Menninger om, at det
var en forfærdelig forfærdelig Tid. Og så
de sidste Dage tyndes j. var
færdig og fast overbevist om, at j.
så jer alle for sitet Læge.
I den allermesteste Tid i Efteråret,
da j. syntes at Klykkes Lægerne slog

sammen over Hovedet på mig og var
ved at lægge mig, da lagde j. en
Plan til Lægerne, og j. ventede dem
på at komme mig, sigt for at hjælpe
dem, det skulde være med en Træk
Morfe, som står i Medicinskabet på
Hvidegårds. Men Tid var Lovt, at j.
kom over det, så sklearde det sig også
efterhånden for mig, at listet blev
i Tønder, inden at der er en god
Mening med det, så var j. også at
den er Menninger, som aldrig have
vundet tiden. Utvilsomt og Skyld-
bevidsthed, og ligeså sikker var j., at
j. selv Læger til dem, j. har læst
himmelt mærke mine Kræfter, over
midt i Klykkes og Læger. Ja, på
Foredag får j. så brug for dem alle, det
bliver en forfærdelig Dag at komme
over, j. var også hos Pastor Lindhardt i
Dag at fortælle Lægerne om det hele, han

26-2-92
BB2709

var glad ved, at I alle vist det, og at be-
slutningen var tagen med Niels; han
vilde vi os Søndag i sin Skie; han sagde,
at hvis j vilde have det, vilde hans Kone
så gerne hjælpe mig, han mente, j måtte
kunne have så godt af at have hendes ad-
hale med; j var forjættelig glad over det, hvi-
en vist yndig; han er et uagtsomt Menne-
ske, sådan han kan og vil gøre for andre,
hvad han har været for mig i den sidste
Tid, det kan j temmelig beskrive, j har i
al denne Tid - det forekommer mig
som en Vigtig Tid j rejst hjemmefra -
traugt så temmelig til at tale
med et Menneske, j kunde se op-
til og have tillid til; thi Resurrexion
er det kærligst, mest opgyrede Menneske
man kan tænke sig, og hendes Or-
d og for mig har været ligesom rørende,
men rigtig tale med hende, det kan j
dog ikke tænke, hvi ser j alt dette